

Moments que dormen en la memòria...

18 de juliol de 2022

Era dissabte, va ser un moment molt dur, aquells moments que, en els acompanyaments, s'encongeix tot l'estómac i et preguntes tantes coses, sobre el que escoltes i sobre tu mateixa. Has entrat en un món diferent. Mantenir-se en aquestes situacions, no escapar. Fidelitat a tot allò que tu saps que deus fidelitat. Tan sols perquè la persona senti: no estic sola, i, encara més, una pols de l'ajuda que necessito pot arribar.

Recolzada amb el cap sobre les velles pedres d'aquesta plaça

plorava, la història que explicava era dura, feia dos anys ja de tot plegat, ella plorava i explicava amb paraules que fan mal a l'ànima el seu llarg calvari; el nen, d'esquena a la mare, al cotxet, em mirava amb uns ulls tendres, macos, com si entengués, em va sobtar el seu silenci, el seu no immutar-se, sentir la mare plorar, no devia ser la primera vegada... Beneïa el francès que havia après de ben petita, i em permetia entendre-la. No ha pogut aprendre cap llengua aquí, per una banda, massa impacte de la situació que viu, per l'altra, ha viscut talment una presonera. Matrimonis. Llarg camí dels matrimonis que sovint es presenten com un accés a un món de somnis que, arribats aquí, descobreixes que tot era un engany, que ni ell era ell, el que li semblava haver conegut, ni el que li havia promès existia a cap banda.

La història era tan sòrdida, que vaig necessitar hores per refer-me'n, i, sense voler, em van venir al cap un amuntegament dispers de mals moments

viscuts, el gran poder dels pensaments que et traslladen on volen, fins i tot a llocs ja enterrats en la memòria dels dies:

Les xerrades, entrada la nit, afrontant la mort, amb una persona no creient; les "negociacions" amb famílies que han fet fer matrimonis forçats; els orfenats on vivien noies que, per circumstàncies x hi van anar a parar; les custòdies de menors en risc; les trobades amb abusadors; les anades a la presó, el soroll metàl·lic de les portes de la presó tancant-se rere teu; les trucades a Melilla, al CETI, intentant l'impossible i acabant fent-lo possible; les trucades a Tamanraset, tastant l'inaudible; la recerca per Nigèria d'un pare i d'una filla perduts acompanyant per telèfon una persona pagada per trobar-los; la senzilla tomba abandonada on un pare fou localitzat; els certificats oficials, de la descripció de les morts brutals d'una guerra africana, anats a recollir a qualsevol lloc; els judicis per circumstàncies ben variades; el taüt de fusta en el tanatori a punt de ser incinerat, en la pobresa extrema i la solitud; les xerrades fins a altes hores amb gent que vivia al carrer, alcoholitzada, drogada; la participació en consells de família per poder aconseguir posar les vides en ordre, una mica, mica, quan els camins s'han fet virulents; l'anar a buscar gent coneguda que dormia al carrer, en nits penetrants de fred intens; la dona gran, francesa, que dormia en un banc; l'horror veient les bidonvilles de la misèria al Marroc; l'acompanyament en la cerimònia del matrimoni proposat, i no volgut en el fons, entre la indiferència i el fàstic de l'esposa; l'acompanyament a una mare en la recuperació dels fills en un poblet de les muntanyes del Rif, amb tots els perills de vida; l'acompanyament a Algecires, en situacions dures, múltiples vegades, la petició d'ajut a la policia; els embarassos no desitjats; les persones que es dediquen al tràfic de persones, de drogues...; l'acompanyament en les presons llatinoamericanes; els diagnòstics cruels de salut enfonsant vides i famílies; les discussions eternes entre ètnies diferents africanes; el racisme d'uns orígens contra els altres; també el racisme d'un color de la pell contra els altres, els enfrontaments per religió; les discapacitacions intel·lectuals, les malalties genètiques, que també dificulten extraordinàriament les vides, més quan no es tenen "papers"; els intents de suïcidi; les malalties mentals i les seves àcides conseqüències; tot el viatge a Bangla Desh des del primer moment fins a l'últim... I tants i tants moments que no es poden escriure o que ja no sé on són dintre de la meva memòria... Mil coses viscudes...

I, en realitat, no res més que el camí de recerca de la veritat, enmig de les víctimes, de vegades tan víctimes com jo mateixa. Llegia fa poc que s'havia de

tornar la dignitat a les víctimes, jo entenc que la dignitat es té de per si, totes aquestes persones que ara he recordat van passar per moments gairebé tenebrosos de les seves vides, però la seva dignitat es mantenia intacta, no la mereixem, la posseïm. Ens poden entelar els colors amb què mirem, però, tard o d'hora, els recuperarem. Si a la vida no pot ser salvada l'esperança, què n'hem de fer, o què n'hem fet, d'aquesta vida? Les persones passen pels episodis de la seva vida amb més o menys duresa o flexibilitat interior. Si un sap que, després de la pujada, vindrà una baixada pot ser tot una mica més lleuger de suportar, suportar el que una meva amiga en diu l'insuportable, o sigui, afirma, allò al que mai, mai podré acostumar-me. Una persona, ella, provada per la desgràcia que salva les flors i la tortuga i els gats i les relacions que es fan grans, com ella, i els és fidel, quotidianament fidel, sabent que una paraula acompanya la solitud quan s'ha fet l'únic hàbitat en el qual poder

viure, la mateixa experiència per la que ella passa.

Perquè el problema potser no és fer-se gran, sinó en quina solitud i desempar es fa gran molta, molta gent, en el cruel abandó de la societat cap a les persones grans, en aquell abandó que vas veient que es produeix a mida que es va posant anys i sembla que et van desembarcant de tot, com si no fossis res més que una ombra o un arbre que es va cremant o un ésser a qui han robat la capacitat d'expressar-se, de parlar? Sense mitjans, de vegades sense

diners per poder pagar gaire res, sense família, o lluny la família, les relacions, que tots han sumat anys també, molta gent pateix.

Potser el problema, a més, no són les enormes crueltats que poden passar en una vida, sinó quina vida viurem l'endemà d'allò que ens ha passat, qui trobarem que ens faci costat, que ens cregui, que ens acompanyi de veritat, quina espatlla es prestarà a reparar tant de mal com se'ns hagi pogut fer, com podrem tornar a mirar la vida?

M'he apuntat a la cuina que cada 48 segons mor una persona, ho he sentit a la ràdio aquest matí, a l'Etiòpia, Sudan..., deien que ho havia dit Intermon, suposo mor de fam... Ho he apuntat per no oblidar les vegades que sigui necessari. Per recordar l'insuportable que diu la meva amiga. O per llençar una mica de llum on la foscor regna, o per arromangar-se les mànigues i dir-se: vinga, som-hi!, o per preguntar-se: què puc fer?, per agafar valentia per no desanimar-se, per cultivar dintre teu la llum i la vida... No sé si serem tan coratjosos com per, com llegíem aquests dies, dir les paraules d'Isaïes: *Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».* Hi ha moments a la vida que sents el mateix que va dir Pere, en sortir de la presó: *«Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat... Però, per a què ens*

allibera? Aquí hi ha la resposta de cadascú en el seu camí amb el Senyor, que d'Ell venim i a Ell anem.

M Lluïsa Geronès Estrada

Associació Àkan